

نیلوفر جنتی مهر

سیاوش عیدانی

اولین چیزی که با دیدن عکس ها توجهم را جلب می کند قدرت نمایی طبیعت است. طبیعت خالی از انسان. هیچ اثری از صنعتی شدن و تسخیر طبیعت توسط انسان به چشم نمی خورد. گویی عکسی است از قبل از پیدایش سکونت توسط هموساپینس یا اگر اغراق نشده تر بگویم قبل از پیدایش صنعت.

گویی نیت عکاس هم همین بوده و می خواسته این باور را القا کند که طبیعت همیشه بر انسان ها غالب است. برخلاف عکس هایی که چشم ما را پر کرده است از طبیعت احاطه شده با تاثیرات مخرب انسان ها و صنعتی شدن و در نهایت طبیعت تسخیر شده توسط انسان ها. تغییر جایگاه طبیعت از باور معمول در ذهن ما. طبیعت مغلوب جایش را به طبیعت غالب می دهد.

این عکس ها سعی می کند چیزی را در ذهن ما ایجاد کند که سال هاست از دست رفته یعنی همان قدرت طبیعت و تصور تسخیر ناپذیری آن. واقعیتی که دیگر وجود ندارد.

